

ترجمه فارسی «جغرافیای استرابو»*

ترجمه همایون صنعتی

۸۸

جغرافیای استرابو یکی از مهم‌ترین تألیف‌های بازمانده از روزگار بلافاصله پیش از آغاز تاریخ میلادی است. تحقیق یا تألیفی درباره‌ی روزگار باستان سراغ نداریم که در آن به این اثر اشاره نشده باشد و از آن نقل قول نکرده باشند. جغرافیای استرابون از هفده کتاب تشکیل شده است. ده کتاب آن درباره‌ی کلیات علم جغرافیا و اروپا مخصوصاً یونان و ایتالیا و نواحی اطراف آنجا است. کتابهای یازدهم الی هفدهم شامل سرزمین‌های می‌شود که ۳ سده پیش از استرابون جزء شاهنشاهی هخامنشیان بوده و در روزگار استرابو هنوز در گوش و کنار سرزمین‌های مذکور، از شهر فلیه واقع در سرحد مصر و حبشه آن روز گرفته تا شهرهای آسیای صغیر و نقاط دوردست آسیای مرکزی و سواحل دریای عمان و خلیج فارس، بقایا و بازمانده‌های بناها و آثار تمدن هخامنشی را می‌توان یافت.

این بخش از جغرافیای استرابو که اکنون به زبان فارسی ترجمه شده منبع عظیم و تقریباً بی‌انتهایی از مطالب و موضوع‌های مهم و جالب راجع به تاریخ و جغرافیای ایران آن زمان است. مطالبی فراموش شده و یا نادیده گرفته شده که هر یک از آنها می‌تواند موضوع تحقیقی مقاله‌ای یا رساله‌ای درباره گوشه‌های تاریک ایران باشد.

* این کتاب را بنیاد موقوفات دکتر محمود افشار زیر چاپ دارد

به عنوان مثال موضوع شهر یونانی نشینی که توسط خشایارشا در مشرق ایران پی‌افکنده شد تا آن دسته از مردم ابونیه که از پرسش آرباب انواع دست برداشته بودند در آن جا با امنیت اقامت کنند. شهری که قتل عام مردم آن و با خاک یکسان کردن آن ظاهراً یکی از اهداف لشکرکشی اسکندر به شرق ایران بوده است و اسکندر با آنکه یونانیان همراه نسبت به اینان احساس دشمنی نمی‌کرده‌اند و قصد آزار آنان را نداشتند، دستور قتل عام آن را می‌دهد و شخصاً در این کشtar دسته جمعی شرکت می‌کند. این رویداد تا آنجایی که گزارشگر اطلاع دارد از سوی پژوهشگران غربی امروزی نادیده گرفته شده است. حال آنکه علاوه بر مورخینی از قبیل آریان و دیودور سیسیلی استрабو در بند ۴ از فصل ۱۱ کتاب یازدهم و بند چهار از فصل اول کتاب چهاردهم و بند ۴۳ از فصل اول کتاب هفدهم در این باره توضیح می‌دهد. مطلبی که تحقیق و تفحص درباره‌ی آن می‌تواند افق‌های تازه در زمینه رویداد هولناک حمله اسکندر مقدونی به ایران باز کند. دست کم این حدس را مطرح سازد که هر چند غرض و نیت اصلی اسکندر از حمله به ایران غارت گنجینه‌های سرشار از ثروت هخامنشیان بوده اما احتمالاً بهانه ظاهری اختلافات مذهبی و نزاع میان پرسش خدای واحد (اهورمزدا) از یک سو و اعتقاد به وجود ارباب انواع از سوی دیگر بوده است. حدسی که اگر تقویت شود می‌تواند باعث رفع ابهامات کتبیه «دیوهای» خشایارشا شود. سرتاسر کتاب سرشار از این گونه مطالب جالب و اخبار دست اول است.

نکته عربت‌انگیز این است که دست کم پنجاه درصد از منابع موجود تاریخی و جغرافیایی ایران باستان به زبان‌های یونانی و لاتینی و مجری است. در میان انبوه انواع و اقسام موسسات آموزش عالی در ایران امروز حتی محض نمونه یک کرسی زبان یونانی یا لاتینی و یا عبری دیده نمی‌شود تا چند نفر ایرانی مسلط بر زبان‌های یونانی و لاتین و عبری پیدا شوند بلکه خواننده فارسی زبان امروزی امکان دسترسی به اصل دست کاری نشده این منابع را پیدا نماید. امید است ترجمه بخش مربوط به سرزمین‌های زیر تسلط هخامنشیان جغرافیای استрабو مورد استفاده دانشمندان و پژوهشگران ایرانی قرار گیرد.

چند قطعه از کتاب استрабو

۱۶ - ایرانیان نه در آب ادار می‌کنند و نه خودشان را در رودی می‌شویند. از استحمام در رودخانه و یا انداختن حیوانی مرده و یا آنچه ناپاک بدانند در آب پرهیز می‌کنند. برای هر ایزدی هم که نذر قربانی کنند نخست آتش را ستایش می‌کنند.

۱۷ - شاهان موروشی بر آنان حکومت می‌کنند. هر کس که اطاعت نکند سر و دست‌ها یش را قطع کرده و بدنش را به دور می‌اندازند. مردها زن بسیار می‌گیرند. در ضمن صیغه‌های متعدد نیز

دارند تا آنکه فرزندان فراوان داشته باشند. شاه هر سال، به هر کس فرزند بیشتر داشته باشد، جوایزی را مقرر می‌دارد. کودکان را تا چهار ساله نشوند به حضور پدر و مادر خود نمی‌آورند. پس از آذدواج، در آغاز اعتدال بهاری، زفاف را انجام می‌دهند. داماد آنگاه وارد حجّله عروس می‌شود که در تمام روز نخست تنها یک دانه سبب درختی بخورد و بعد به خوردن اندکی مغز استخوان شتر کفایت کرده باشد.

۱۸ - از سن پنج سالگی تا بیست و چهار سالگی باید تیراندازی و انداختن زوبین و اسبسواری و راستگیری را بیاموزند. داناترین آنها استادان دانش‌اند. تعلیمات خود را با افسانه‌ها در هم می‌آمیزند و از افسانه‌ها استفاده آموزشی می‌کنند و رفتار و کردار ایزدان و نجیب‌ترین افراد را با سرود و بی‌سرود تمرین می‌کنند. این استادان، دانش‌آموزان خود را، با کوفنم بر ظروف برنجین از خواب بیدار می‌کنند. در یک مکان جمع می‌آورند تا آنکه مسلح شوند و به شکار روند. جوانان را به دسته‌های پنجاه نفری تقسیم می‌نمایند و پسران شاه و یا ساتراب‌ها را به عنوان رهبر هر گروه معین کرده و فرمان می‌دهند تا همه به دنبال رهبر خود در مسابقه دوئی که سی یا چهل استاد یا طول دارد شرکت کنند. در ضمن لازم است یک یک درس‌های خود را پس دهند. همان وقت به آنان می‌آموزند که با صدای بلند حرف بزنند و درست تنفس کنند و چگونه ریه‌های خود را بکار گیرند. هم چنین بدانان می‌آموزند تا گرم‌آور و سرما و باران را تحمل نمایند و از نهرهای سیل آسا چنان بگذرند که اسلحه‌ها و لباس آنان ترنشود. گله داری را یاد می‌گیرند و اینکه شب را در هوای آزاد به سر برند و با میوه‌های وحشی مانند پسته و بلوط وحشی و گلابی وحشی خود را سیر نمایند. خوراک روزانه آنان پس از تمرینات ورزشی عبارتست از نان و کلوچه جو و هل و اندکی نمک و گوشت آب پز یا کباب شده. اما جز آب چیزی نمی‌آشامتند. شکار را با انداختن نیزه از روی اسب، تیر و کمان و یا فلاخن از پای در می‌آورند. در آخر روز درخت‌کاری و ریشه‌کنی و ریشه جمع کنی (برای مقاصد دارویی) و ساختن اسلحه و هنر بافتن پارچه کتانی و بافتن تور برای شکار را فرا می‌گیرند. جوانان به گوشت حیوانات وحشی که شکار کرده‌اند دست نمی‌زنند. رسم است آن را به خانه بیاورند تا شاه به کسانی که در مسابقه دو و دیگر رقابت‌های پنج‌گانه^{*} پیروز شوند جوایزی می‌دهد جوانان را با طلا مزین می‌سازند زیرا مردم ایران برای رنگ آتشین فلز طلا احترام قائلند و علت این احترام آتشین بودن رنگ طلا است. بر جسد مرده نه طلا آویزان می‌کنند و نه آن را در آتش می‌اندازند.

۱۸ - از بیست سالگی تا سی و پنج سالگی در سپاه خدمت کرده و در صنف پیاده نظام یا سوار نظام قرماندهی می‌کنند. هیچ گاه از بازار گذر نمی‌نمایند. زیرا اهل داد و ستد نیستند. به

* رقابت‌های پنج‌گانه عبارت بودند از: پرش، پرتاب دیسک، دو، کشی و پرتاب زوبین (گاهی مشتازنی).

سپرهای سبدی لوزی شکل و تیر و ترکش مسلح‌اند و شمشیر و خنجر دارند. کلاهی برج مانند بر سر می‌گذارند و سینه بندهای آنان با فلس‌های آهنین پوشیده است. لباس فرماندهان آنان شلواری سه لا و نیمه تنمای دو رویه است که آستین‌های بلند آن تا زانو می‌رسد. لباس زیرین آنها سفید رنگ و لباس رویی با رنگ‌های گوناگون است. در تابستان شنلی ارغوانی رنگ یا رنگین می‌پوشند. اما در زمستان تنها شنل رنگین به دوش می‌اندازند. عمامه‌های آنان همانند مغ‌ها است و پاپوش‌های ضخیم دو تخته دارند. بیشتر مردم قبای دولاibi می‌پوشند که تا نیمه ساق پای آنان می‌رسد و پارچه کتان سفید بدور سر می‌پیچند. همه تیر و کمان و فلاخن دارند. ضیافت‌های مفصل برپا می‌کنند. انواع حیوانات را درسته کباب کرده و سر سفره می‌نهند. نیمکت آنان همانند جام‌های آنان و دیگر اشیاء چنان با درخشندگی زینت شده‌اند که چون طلا و نقره برق می‌زنند.

انتشارات کویر منتشر کرده است:

پژوهش از انحطاط ایران (بازنخوانی اندیشه‌های دکتر سید جواد طباطبایی) / ۱۷۵ صفحه /

۱۳۰۰ تومان

● فریدون آدمیت و تاریخ مدرنیته در عصر مشروطیت / علی اصغر حقدار / ۲۹۶ صفحه / ۲۲۰۰ تومان

● ژئوپلیتیک نخبگان (تأملی در رویکردهای سیاسی - جغرافیایی مهاجرت نخبگان) نبی‌الله رشنو / ۲۰۰۰ صفحه / ۲۰۵۵ تومان

● قدرت سیاسی در اندیشه ایرانی (از فارابی تا نائینی) / علی اصغر حقدار / ۲۰۹ صفحه / ۱۷۰۰ تومان

● شیخ عجب و تنبوری / مسعود ریاعی / ۸۸ صفحه / ۷۵۰ تومان
● دین و ارتباطات / مجید محمدی / ۴۴۰ صفحه / ۲۹۰۰ تومان.

● سایه مصدق بر روابط ایران و آمریکا / جیمز اوفر گود / علی بختیاری‌زاده / ۳۳۶ صفحه / ۲۵۰۰ تومان

● درآمدی بر چالش آرمان در واقعیت در فلسفه سیاسی فارابی / محمد کریمی زنجانی اصل / ۲۹۶ صفحه / ۲۴۰۰ تومان

نشانی: تهران، صندوق پستی: ۱۵۸۷۵ - ۶۴۹۴ تلفن: ۰۱۹۹۲۰۸۲۰ فاکس: ۸۸۳۲۲۱۷